

א [פסחים ד, 7.] ט עמי
 חס' לשל יא: ד"ה ודי
 ובגין עט: ד"ה פנימיה,
 א ז"ק מנ: לעיל יא. קמנ
 קיה. חילין קמנ: ד לעיל
 יב, ט ונחמה כה"ה,
 ו חילין קמנ: קמנ: וחו'י,
 ש פ"ג ו ז"ק קיה,
 ח דלנ קיימא רש"י,
 ט דבריה כג,

מוסף רש"י

זרק ארנקי בפתח זה.
 והפקידו לכל הקודם (ע"ד יב)
 אריר שאין סופו
 לנוד. בתוך הארץ,
 כמורה דמי. וקאז בעל
 הדין הראשון, או לאו
 כמורה דמי. להי שני
 אריר שאין סופו לנח בתוך
 הדין כמורה דמי, דלמי
 אריר שהיה סופו לנח בתוך
 הדין פשתא לן דלמי
 הדין קודם אריר וקולתה חלה
 האריר לא קיה. דמשנכנס
 לאריר קאז בעל הדין, הדין
 נמשכת גיטין (ע"ד). וכן
 עומדת בראש הגג וזרק לה
 גט, כיון שנכנס לאריר הגג
 הר"ז מנורשת, הוא למעלה
 והוא למטה כיון שז"א
 מראש הגג נמשך או נשך
 הר"ז מנורשת (ע"ד יב).
 ויוני שובך. ויוני מדבריות
 שקנו בשוך (חולין ק"ס).
 ביציאת רובה הוא
 דאיחייבה לה בשילוח.
 דלמ על חמ' ונח' את האם
 כשהיא מטילה בלמה וכבר
 יא' רובה, חייב לשלח קמיה
 דמפול לחנו, דלמי לאו
 מומן הוא (שם קמ"ח). אי
 הדין דלא קמיה חנו.
 אמאי אסורות משום
 גול. ואפילו מפני דרכי
 שלום, והלא עדיין מנוקף
 האם הוא, ומשי אמתן.
 דרכי שלום דקאמרי ליה משום
 על האם ענין, ומה ישי משום
 דרכי שלום (שם). ואיבעית
 אימא לעולם איבעיב.
 דלמי על אמ' אפילו משום
 דרכי שלום אין כאן, האילו
 ויזה טוה למפסיה לא
 קמיה דעת בעל השוכן
 עלה ואינו מתקוטט עם
 הנוקם, אלא מהצדיק הוא
 מתקוטט לעצמה, ליתן
 וכו' ומי דלא קיה לו חנו,
 משום דרכי שלום מיהא
 חיבה (שם). והשתא אמר
 דאמר רב יהודה אמר
 רבא אסור לזכות בביצים
 רי. בהשתא מילת לאוקמא
 מתניין אפילו יאה טוה
 ולא תקשי לרי יוני כרבי
 חנינא דלאו מומן הוא
 וחיבת בשלוח משום ביה
 אחרונה זאת שלל מעדה
 האם עליה משתיילתה, וף
 על פי עפולה לחנר לא
 קמיה חנו, דכיון דלמי
 עמוז אס' היה כאן לא היה
 יכול להחזיק בה, חנו ומי
 לא מלי וזי ליה שאין זה
 מומן (שם). ולזכות.
 לפשת יד חמת האם
 ולהחזיק בהם, כל קנייה
 דהפקד וישי קרי ליה (שם).
 אי הכי אסורות בגול
 מפני דרכי שלום. וכו'
 לא, אי דשילוח. קודם
 דהחזיק בה, הרי קמיה חנו
 לבעל הדין ונח מעליה, וף
 וזי דלא שלחה הויך הוא
 יכול לעולם לבעיה, הא בני
 שלוח קודם לקמת הצדיק
 כרבי יהודה, ומשני בקטן
 דלאו בר שילוח רבא. והוא הדין דהוי מלי לשני בדרך איסור (שם).

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא קב.

עין משפט גר מצוה

פח א מ"י פ"ו מהל'
 שכירות הל' ג ופ"ה
 מהל' תפילין הלכה יא סמג
 עשין נג טו"ש"ע ח"מ ס"י
 שד סקיף ג וטו"ש"ע י"ד
 ס"י רלח סקיף ג ונד אלפס
 כאן ובוטוף הלכות מוזה
 דף ע"א:
 פ"ט ב מ"י פ"ה מהל'
 תפילין הלכה יא
 סמג עשין נג טו"ש"ע י"ד
 ע"ס:
 צ ג מ"י פ"ו מהלכות
 שכירות הל' ה ועין
 בהשנו' וזמנר משה
 סמג עשין פט טו"ש"ע ח"מ
 ס"י ש"ג סקיף ג:
 צ"ד ד טו"ש"ע ע"ס
 בהג"ה:
 צ"ב ה מ"י פ"ו מהל'
 טו"ש"ע ע"ס סקיף ג:
 צ"ג ו מ"י פ"ג מהל'
 טו"ש"ע הלכה ח סמג
 לאון קט טו"ש"ע י"ד ס"י
 רלח סקיף ג:
 צ"ד ו מ"י פ"ו מהלכות
 גזילה והבדלה הל' ז
 סמג עשין עט טו"ש"ע ח"מ
 ס"י ע"ג סקיף א וסקיף ד:
 צ"ה ה מ"י פ"ג מהל'
 טו"ש"ע הל' ח סמג
 לאון קט טו"ש"ע י"ד ס"י
 רלח סקיף ג:
 צ"ו ט י מ"י פ"ה מהל'
 צ"ז ב מ"י פ"ו מהלכות
 שכירות הלכה ב סמג
 עשין פט טו"ש"ע ח"מ ס"י
 ש"ג סקיף טו:

בגובתא דקניא. ומולה אותה: ארישא. שוכר מישראל הוה דמניא
 רישא לא יטלנה בידו ויאל: וסורי דמשכיר. דכיון דלא אוגריה ליה
 מסתמא דמורי דמשכיר הוו זה: **בחצר דמשכיר**. ואל שלל השכיר
 את החצר: וסורי דאסור מעלמא. וסמס גללים אפקורי מפקרניהו
 בעלים וקניא ליה חצרו ואפילו קדם
 השוכר והגביהן לא זכה בהן: יאל
 לו **סס מליאה צעיר**. שאל קול צעיר
 שאל צבי שצור בתוך שדהו או מן
 ההר הציף למוהו דגיס: והקולט
 מן האויר. שקיבל גללים לתוך כלי
 שנתן כלי צאור וקיבל גללים בתוכו:
 שלו של שוכר: ושצדפס ושצחל.
 קס"ד בחצר שלל השכירה לו
 המשכיר: בשולי פרה. סמוך לנקציה
 לילכא חויר: זרק ארנקי. והפקירה
 לכל הקודם: סריסי. בתמיהה. תרמי
 אינטריכא לתנא למימני ליתמי חלה
 כיון דשאלה השכירה עסקינן מה
 לי רפת ומה לי חצר: **שצדפס שצחל**.
 המושכת לשוכר כל הזבל שצדפת
 שבה לבעל הבית ואשמעינן דהמשכיר
 יוני שובך. שמשקשים מנוזתיים
 בשדה וקניניה בשוכן. ואין אלו יוני
 הרקסיות הגדלים בצמים: **חייבין
 בשילות**. הן אס רוצלת על הצדיק
 דקרינאיהן בהן כי יקראש פרט למזומן
 דלאו מומן נינהו: קרי כאן כי יקרא
 פרט למזומן. וכיון דהצדיק שלו הוה
 ליה הן מומן דקנין הוא הצדיק:
מליאה רובה. קרינא בהן לו כלים
 ואס היה צל לתפוש קודם שמימנר
 יציאתה חייב לשלח האם וליקח
 הצנים: **אמאי אסורות משום גול**.
 כיון דלא נפלה לחצרו: **אחמן**. כלומר
 גול דדרכי שלום אפילו אחמן נמי
 קאמר דדעמו של בעל השוכן עליהם
 צדעות הוא דחוריה למקומן לערב:
ואי צנים אימא. צדיק ואל אחמן:
אפילו דנפלה לחצרו. חייבות בשילות
 הן ולא מומן הוא כל זמן שאס
 רוצלת עליהן ולא תיקשי לרבי יוסי
אסורות מפני דרכי שלום. ומו לא
 בתמיהה: אי דשלחה. מי שנטלן
גולה מעליה הוא. דלא קניא ליה
 חצרו: וזי דלא שלחה. הא צני
 שלוחה ואיכא איסור שלח משלח והדר
 את הצנים תקח לך וכו' מאי
 איריא גול: הכי גרסינן בקטן.
 הא דקמני דרכי שלום ומו לא
 דלנא שלחה וצקטן דלאו צר
 שילות הוא דלינו חייב צנלות:
מתני' נעעבה לשוכר. לא ירבה
 לו שר חודש שהעיצור ככלל שנה:
 גמ'

וביקנא לא קניא עד דנפלה לחצרו וכי קתני חייבות בשילות מקמי דתפול לחצרו אי הכי אסורות
 משום גול אחמן ואיבעית אימא לעולם איבעית רובה דעתיה עילוה והשתא דאמר רב יהודה
 אמר רב אסור לזכות בביצים כל זמן שהאם רובצת עליהם שנאמר שלח תשלח את האם והדר את הבנים
 תקח לך אפי' תימא דנפלה לה לחצרו כל היכא דאיהו מצוי וכי ליה חצרו זכיא ליה וכל היכא דאיהו לא מצוי
 וכי ליה חצרו נמי לא זכיא ליה א"ה אסורות בגול מפני דרכי שלום אי דשלחה גול מעליה הוא אי דלא שלחה
 הא בעי שלוחה בקמץ דלאו בר שילות הוא קמץ בר דרכי שלום הוא ה"ק אביו של קמץ חייב להחזיר לו מפני
 דרכי שלום: **מתני'** המשכיר בית לחבירו לשנה נתעברה השנה לשוכר השוכר לו להדשים נתעברה
 השנה נתעברה למשכיר מעשה ביפורי באחד ששכר מרחץ מחבירו בשנים עשר זהב לשנה מדינר זהב לחדש
 ובא

תורה אור השלם
 1 פי יקרא קן צפור
 לקנין בדרך בגל עץ או
 על הארץ אחרת או על
 ביצים והוא בראש עץ
 האחרת או על
 העצים לא תקח האם
 דבריה כב ו
 2 שלח תשלח את האם
 ואת הקנים תקח לך
 דברים שיש להם חיים
 ודברים כב ז

הגהות הב"ח
 א) גמ' לא תיכיל בתר
 דמשכיר. נ"ב ע"ל דף מט
 ע"ב: (ב) רש"י ד"ה קרי
 וכו' דביון: (ג) ד"ה
 ביציאת רובה: (ד) תוס'
 ד"ה לא זכיא למיכ שילח
 פ"ל ומו' ר' נחמק:

הגהות הגר"א
 א) רש"י ד"ה בתר
 דמשכיר שלח י"ב. י"ג אצל
 רמב"ם כתב אפי' השכיר
 (ועמ"ש רבינו ח"מ ס"י
 ש"י ס"ק ה: [ב] תוס'
 ד"ה מתי. אצל רי. נ"ב
 ורש"י כתב דכ"ה' הוא
 דבעי ממשל יוד' ב' רב
 פפא' אמר רי' כי זכיא מי
 (וע"ש ב"ק י:)